

Gabriele Lehari

400
RASE
DE CÂINI
DE LA A LA Z

Gabriele Lehari

**400
RASE
DE CÂINI
DE LA A LA Z**

ASPECT, CARACTER,
COMPORTAMENT

EDITURA CASA, ORADEA, 2023

Introducere

Această carte se adresează tuturor iubitorilor de câini care doresc informații despre imensa varietate de rase. Sunt prezentate, în texte și imagini, nu numai rasele recunoscute de FCI (Federația Chinologică Internațională) – unele dintre ele regăsindu-se exclusiv în țara lor de origine – ci și unele rase de câini mai noi, care nu sunt încă recunoscute.

În carte am adunat multe informații importante despre rase privind originea, temperamentul și caracteristicile câinilor și le-am prezentat într-un mod cât mai explicit. Astfel, iubitorul de câini interesat își poate face o imagine despre fiecare rasă în parte și poate decide mai bine ce rasă i se potrivește.

M-am ferit ca în descrierea personalității câinilor, să amintesc despre inteligența și legătura deosebită dintre câini și copii, pentru că în aproape toate prezentările raselor făcute în cărți, reviste sau alte publicații și mai ales pe internet, aceste două atribute apar mereu. Inteligența și docilitatea câinilor – indiferent de rasă – reprezintă un lucru pe care aproape nimeni nu îl neagă; prin urmare, ar fi nepotrivit să atribuim această calitate doar anumitor rase și altora nu. Știm cu toții că, prin natura lor, câinii sunt instinctiv precauți, mai ales cu copiii mici. Dar, din cauza unui tratament greșit din partea oamenilor sau datorită unei situații neprevăzute, pot apărea totuși incidente. Prin urmare, nu lăsați niciodată copiii mici singuri cu câini nesupravegheați.

În descrieri am ținut să subliniez adevăratele trăsături caracteristice ale fiecărei rase în parte, pentru că nu orice câine e potrivit oricui chiar dacă și-l dorește.

Exact acest lucru aș vrea să îl subliniez în această carte, pentru ca într-un parteneriat dintre om și câine să poată fi îndeplinite cerințele ambelor părți. Necunoașterea și așteptările false duc adesea la dezamăgiri sau la probleme, care, în cel mai rău caz, se termină cu renunțarea la câine. Alegerea unui câine nu ar trebui să se facă doar pe baza aspectului, ci în primul rând pe baza caracterului, a însușirilor cu care sunt înzestrați aceștia. În acest context trebuie menționat, de asemenea, că la alegerea unui câine de rasă, trebuie acordată întotdeauna atenție sănătății și temperamentului, iar animalele trebuie achiziționate numai de la crescători serioși. Acest lucru este valabil mai ales pentru așa-numiții „câini la modă”, care se bucură de o mare popularitate și, prin urmare, sunt adesea „produși” pentru profit, de crescători fără scrupule. Cluburile de rasă, precum și organizațiile-umbrelă respective sunt întotdeauna dispuse să vă ajute la alegerea crescătorului potrivit.

În urma unei tragedii de acum câțiva ani, când un băiețel a fost ucis de un câine, în majoritatea statelor au fost introduse reglementări și restricții privind deținerea anumitor rase de câini.

Pentru rasele care încă se încadrează în categoria „câini de luptă”, adesea denumite și „câini listați”, există referințe corespunzătoare în această carte.

Orice persoană interesată de un câine care aparține de aceste rase trebuie să se informeze la autoritățile competente cu privire la reglementările în vigoare pentru fiecare caz în parte. În acea perioadă, creșterea unor rase a fost chiar interzisă, astfel încât acestea nu se mai găsesc aproape deloc în unele țări.

Prefață la ediția în limba română

De când mă știu am fost înconjurat de câini. Tatăl meu, vânător fiind, avea doi câini de rasă pentru vânătoare, un Airedale și un Brac german cu păr scurt. Din 1999 dețin un afix de crescător FCI. Am crescut mai multe rase de câini, obținând rezultate notabile. De 18 ani sunt arbitru al Asociației Chinologice Române și al Fédération Cynologique Internationale pentru 7 grupe de câini. Am fost recomandat pentru a gira profesional această carte apărută la Editura Casa din Oradea și recunosc că am avut o oarecare strângere de inimă pentru că ea vine după un vid de aproximativ 30 de ani.

Cartea a apărut inițial în Germania în 2022 și prezintă 400 de rase de câini. În cele 280 de pagini se fac referiri la istoricul, personalitatea, utilizarea și particularitățile câinilor aparținând celor 400 de rase. Aceste informații sunt aparent destul de generale. Totuși publicându-se și date despre numărul de standard al rasei și încadrarea în grupele FCI, descrierile reușesc să clarifice celor care vor să cunoască rasele de câini, noțiuni despre temperament, toaletaj, nevoia de mișcare și, nu în ultimul rând, prin fotografii color, în ce măsură o rasă se pretează pentru a fi crescută la casă sau într-un apartament de bloc, compatibilitatea cu oamenii, nivelul de cunoștințe necesar pentru a alege un câine, doar ca rasă favorită sau chiar pentru a deține un anumit câine. Creșterea câinilor, cât și deținerea lor este o pasiune, care trebuie cultivată cu responsabilitate, câinele având nevoi legate de hrană, plimbare, întreținere, care creează o interdependență pe o perioadă lungă, și care nu pot fi amânate.

Totodată recomand ca, în cazul în care se dorește să se achiziționeze un câine, să se ia legătura cu un crescător înregistrat la Asociația Chinologică Română și/ sau F.C.I.

În continuare aș dori să prezint în câteva cuvinte o rasă de câini care nu apare în carte - **Ciobănescul Românesc Corb** - care urmează să fie omologată de către FCI.

Culoare: negru, cu mici marcaje albe pe piept sau vârful labeilor; prezintă pe timpul verii, datorită expunerii la soare, tente roșiatice

Istoric: **Ciobănescul Românesc Corb** este o rasă naturală care s-a format în arealul Carpaților Meridionali și regiunile subcarpatice. În aceste regiuni, exemplarele acestei rase sunt foarte apreciate la paza turmelor și a proprietăților. Acest câine este cunoscut de generații sub denumirea de „Corb” datorită robei lui de culoare neagră. Deși aria sa de răspândire este relativ restrânsă, datorită calităților sale populația existentă este numeroasă. Este echilibrat, cu un instinct de pază foarte dezvoltat, perfect subordonat stăpânilor săi. Este neîncrezător față de străini. Prezintă un bun atașament față de turmă, asigurând și paza gospodăriilor. Este o rasă rustică rezistentă la clima specifică mediului alpin. **Ciobănescul Românesc Corb** este robust și rezistent, nu prezintă probleme de sănătate. Periajul blănii în perioada de năpârlire este suficient.

Călin Mitra Valentin

Scurtă prezentare a grupelor de rase

În continuare sunt prezentate cele zece grupe de rase ale FCI, cu secțiunile și subsecțiunile acestora.

Grupa 1: Câini ciobănești de turmă și de cireadă (cu excepția câinilor de cireadă elvețieni)

Secțiunea 1: Câini de turmă

Secțiunea 2: Câini de cireadă (cu excepția câinilor de cireadă elvețieni)

Grupa 2: Pinscher și Schnauzer, Molossoizi, câini de cireadă elvețieni

Secțiunea 1: Pinscher și Schnauzer

- 1.1 Pinscher
- 1.2 Schnauzer
- 1.3 Smoushond
- 1.4 Tchiorny Terrier

Secțiunea 2: Molossoizi

- 2.1 Câini de tip Mastif
- 2.2 Câini de munte

Secțiunea 3: Câini de munte elvețieni

Grupa 3: Terieri

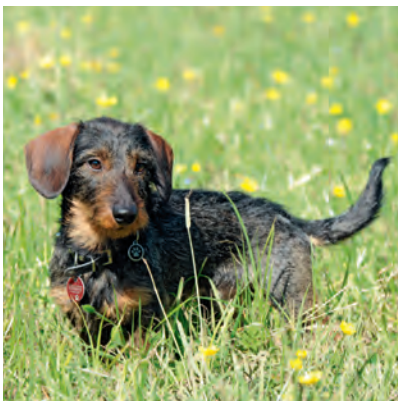
Secțiunea 1: Terieri de talie mare

Secțiunea 2: Terieri de talie mică

Secțiunea 3: Bull terieri

Secțiunea 4: Terieri pitici

Grupa 4: Teckeli

Grupa 5: Câini de tip Spitz și tip primitiv

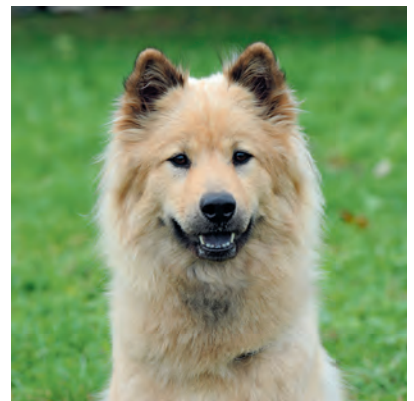

Secțiunea 1: Câini de sanie nordici

Secțiunea 2: Câini de vânătoare nordici

Secțiunea 3: Câini nordici de pază și protecție

Secțiunea 4: Spitz european

Secțiunea 5: Spitz asiatic și rase înrudite

Secțiunea 6: Tip primitiv

Secțiunea 7: Câini de tip primitiv pentru vânătoare

Grupa 6: Copoi, limieri și rase înrudite

Secțiunea 1: Copoi

- 1.1 Copoi de talie mare
- 1.2 Copoi de talie medie
- 1.3 Copoi de talie mică

Secțiunea 2: Limieri

Secțiunea 3: Rase înrudite

Grupa 7: Câini de aret, pontatori

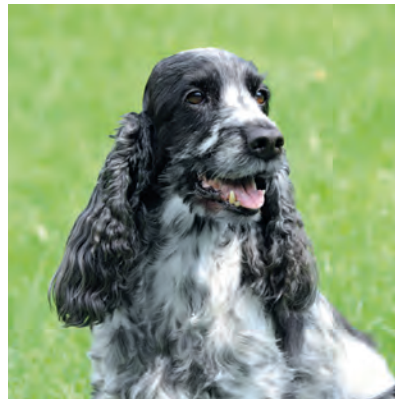
Secțiunea 1: Câini pontatori continentali

- 1.1 Tip „Brac”
- 1.2 Tip „Spaniel”
- 1.3 Tip „Griffon”

Secțiunea 2: Câini pontatori britanici și irlandezi

- 2.1 Pontatori
- 2.2 Setteri

Grupa 8: Câini aportori, scotocitori și câini de apă

Secțiunea 1: Câini aportori

Secțiunea 2: Câini scotocitori

Secțiunea 3: Câini de apă

Grupa 9: Câini de companie și de agrement

Secțiunea 1: Bichoni și rase înrudite

- 1.1 Bichoni
- 1.2 Coton de Tulear
- 1.3 Petit chien lion

Secțiunea 2: Pudeli

Secțiunea 3: Rase belgiene de câini mici

- 3.1 Griffon
- 3.2 Brabançon

Secțiunea 4: Câini fără păr

Secțiunea 5: Rase tibetane de câini

Secțiunea 6: Chihuahueño

Secțiunea 7: Spaniel englezesc de societate

Secțiunea 8: Spaniel japonez și Pechinez

Secțiunea 9: Spaniel pitic continental și altele

Secțiunea 10: Kromfohländer

Secțiunea 11: Câini tip Mastiff de talie mică

Grupa 10: Ogari

Secțiunea 1: Ogari cu păr lung sau cu franjuri

Secțiunea 2: Ogari cu păr aspru

Secțiunea 3: Ogari cu păr scurt

Note privind utilizarea cărții

Această carte a fost concepută astfel încât cititorul să poată găsi rapid fiecare rasă și informațiile aferente. Prin urmare, în carte a fost utilizat următorul sistem:

Ordine alfabetică

Rasele au fost aranjate în ordine alfabetică, în majoritatea cazurilor făcându-se referire la denumirea oficială, iar în cazurile în care rasa nu are denumire în limba română, la denumirea acesteia în limba țării originare.

Index detaliat

Dacă nu găsiți o anumită rasă în ordinea alfabetică, vă rugăm să căutați în index, deoarece acolo sunt prezentate și cele mai frecvente denumiri ale raselor, cu numerele de pagină aferente. De exemplu, veți găsi „Boxer” sub denumirea „Boxer german” la locul potrivit în carte, sau câinele ciobănesc englezesc vechi, numit de obicei „Bobtail”, clasificat sub această din urmă denumire, ambele figurând în index.

Toate rasele FCI

FCI a recunoscut în prezent (2021) 368 rase de câini (câteva dintre ele doar provizoriu până în prezent), unele dintre ele fiind deja dispărute și prin urmare doar parțial menționate aici. În carte sunt descrise toate rasele încă existente recunoscute de FCI.

Rase de câini nerecunoscute

În plus, sunt incluse și mai multe rase de câini nerecunoscute de FCI. În cazul acestora, fie recunoașterea a fost deja solicitată, fie câinii sunt încă foarte tineri sau puțin cunoscuți în Europa și, prin urmare, nu s-au depus încă cereri de recunoaștere, nefiind șanse ca aceasta să aibă loc în viitorul apropiat.

Informații clare sub formă de text

Sinonimele comune și numărul FCI, precum și informațiile privind originea, mărimea, greutatea și culorile sunt rezumate într-o singură privire. Descrierea detaliată a rasei oferă informații privind istoricul, caracterul, utilizarea și, dacă este cazul, particularitățile, cum ar fi îngrijirea specială a blănii, caracteristici excepționale sau anumite reglementări legale privind creșterea câinilor.

Coduri de culori

Fiecăreia dintre cele zece grupe de rase FCI i se atribuie o culoare (a se vedea mai jos). Grupa rasei este menționată prima sub numele rasei, în culoarea corespunzătoare. După grupă urmează secțiunea din cadrul grupei de rase căreia îi este atribuită rasa, iar la sfârșit se află numărul FCI.

Rasele care nu sunt (încă) recunoscute de FCI au fost totuși atribuite grupei de rase corespunzătoare, deoarece este posibilă o atribuire clară datorită originii sau utilizării lor.

Affenpinscher

Grupa 2 | Secțiunea 1: Pinscher și Schnauzer | FCI-Nr. 186

Proveniență: Germania

Mărime: Masculii și femelele 25-30 cm.

Greutate: 4-6 kg.

Culori: Negru; este permisă o nuanță gri sau maro.

Istoric: Affenpinscher își datorează în mod evident numele aspectului său: părul zbârlit de pe cap, buza inferioară neagră, proe-

minentă și expresia șmecheră amintesc într-adevăr de fața unei maimuțe (în germană „affen” înseamnă maimuță). Deja în secolul al XV-lea, Affenpinscher a fost reprezentat pe xilogravurile lui Albrecht Dürer. Până în ziua de azi, acești câini și-au păstrat aspectul original. Deoarece reproducerea acestei rase este destul de dificilă și, în medie, se nasc doar doi căței la un cuib, Affenpinscher nu a devenit niciodată un câine la modă și, până în prezent, cum-părătorii de căței trebuie să ia în calcul un timp de așteptare considerabil.

Personalitate: Affenpinscher a fost mai demult un câine de muncă apreciat. Era folosit pentru a ține șobolanii și șoarecii la distanță de casă și de curte. Nici o mișcare, oricât de agilă, nu scăpa acestor câini neînfrigați și sprinteni. Ei atacau cu viteza fulgerului, iar prada le scăpa doar rareori. Până în ziua de azi, acești câini de talie mică și-au păstrat o anumită agerime și apără cu vehemență tot ceea ce consideră a fi proprie-

tatea lor. Lubitorii acestei rase sunt încântați de natura curioasă, plină de viață și încrezătoare în sine a acestor câini. În ciuda taliei mici, sunt neînfrigați și tenace, dar extrem de afectuoși cu stăpânii lor. Ei pot face tot felul de năzbâtii, dar sunt în general iertați cu ușurință. Sunt mereu dispuși să facă noi farse, le place să facă plimbări lungi cu stăpânii lor și sunt, de asemenea, potriviți pentru a trece testul de câine de companie. Affenpinscher sunt foarte rari în Germania, dar în SUA această veche rasă germană se bucură, în schimb, de o mare popularitate.

Particularități: În trecut, urechile și cozile le erau tăiate. Astăzi, câinii își poartă cozile lungi în poziție verticală. Obiectivul la selecția rasei este coada în formă de sabie sau seceră. În cazul urechilor, treimea superioară se pliază, în mod normal, în față. Standardul prevede un prognatism, fără ca dinții să fie vizibili atunci când botul este închis.

Aïdi

Câine ciobănesc din Atlas, Chien de l'Atlas

Grupa 2 | Secțiunea 2: Molossoizi | FCI-Nr. 247

Proveniență: Maroc

Mărime: Masculii și femelele 52-62 cm.

Culori: Cafeniu (galben-roșiatic); maro-castaniu; negru; cu sau fără pete albe până la alb monocrom.

Istoric: Aïdi este originar din Munții Atlas din Maroc, unde a fost inițial crescut de seminomazi, ca și câine de pază și protecție. El păzea corturile și bunurile oamenilor și proteja turmele de vite de prădători. De asemenea, a fost folosit și pentru vânătore împreună cu Sloughi. El lua urma vânătorului, care era apoi hăituit și prins de Sloughi. Este o rasă foarte primitivă, aspectul căreia poate fi foarte variat. Aïdi este adaptat excelent la condițiile de viață din țara sa de origine. Blana deasă îi oferă pro-

tecție atât împotriva căldurii deșertului, cât și a frigului din nopțile geroase din munți. Până de curând, acest câine era greu de găsit în afara țării sale natale. Fiind un câine de pază și de muncă incoruptibil, nu era neapărat potrivit pe post de câine de familie. Împreună cu un club francez foarte angajat, asociația marocană încearcă să păstreze această rasă și, ocazional, câteva

exemplare pot fi văzute și la expoziții canine europene. În Germania există câteva exemplare, dar acestea sunt rareori recunoscute ca fiind Aïdi, din cauza aspectului lor încă puțin uniform.

Personalitate: Fiind un câine independent și autonom, cu un puternic instinct de protecție, această rasă nu este cu siguranță potrivită pentru începători. Aïdi trebuie să

fie bine socializat cât mai devreme posibil și crescut cu multă empatie. Este rezervat față de străini și poate fi destul de dominant față de alți câini.

Utilizare: O bună educație de bază și, pe cât posibil, o activitate adecvată sub formă de sporturi canine sunt absolut recomandate pentru această rasă de câini, pentru a da curs nevoii înnăscute de muncă.

Ainu Ken

Hokkaido, Ainu Inu

Grupa 5 | Secțiunea 5: Spitz asiatic și rase înrudite | FCI-Nr. 261

Proveniență: Japonia

Mărime: Masculi 48,5–51,5 cm; Femele 45,5–48,5 cm.

Culori: roșcat, tigrat, maroniu-roșcat, negru, bronz-negru, alb.

Istoric: Se presupune că poporul Ainu (de unde și numele!) a adus această rasă de câini în Japonia în urmă cu peste 3000 de ani. În jurul anului 1140, când etnicii Ainu au fost alungați de pe insula principală au migrat în insula Hokkaido. Acolo, câinii erau crescuți în principal pentru a vâna urși și alte animale sălbatice.

Totuși, în vremuri de război, Hokkaido a fost folosit și pentru a găsi fugari. După război, când nu a mai fost nevoie de ei, majoritatea acestor câini au fost uciși. Doar linia de sânge regală a fost păstrată în Japonia. În 1937, această rasă a fost declarată „Monument natural japonez” și s-a interzis exportul oficial din Japonia. Puținii câini care există în afara Japoniei au de obicei în spate o odisee plină de peripeții. În prezent, nu pare să existe în Europa nicio crescătorie pentru această rasă.

Personalitate: Hokkaido este extrem de vigilent, loial stăpânului său, dar posedă o mare agerime și este agresiv față de alți câini și față de străini. Își apără casa și curtea cu multă vehemență. Nu este nicidecum un câine pentru începători și este potrivit ca și câine de familie, doar în anumite

condiții, cu un dresaj extrem de consecvent și multă activitate sub formă de muncă sau activitate sportivă.

Instinctul său de vânatoare îl învinge adesea, gardurile și barierele rezistând rareori încercărilor sale de a scăpa.

Particularități: Hokkaido este un câine robust, de talie medie, a cărui blană densă îl protejează de intemperii și de răni. Este puternic, musculos și extrem de perseve-

rent. Conform standardului, Hokkaido ar trebui să aibă un cap în formă de pană și fața tipică „de rață”.

Datorită bazei de reproducere reduse, formată din cei câțiva câini care mai există astăzi, și din cauza caracterului dificil, mai devreme sau mai târziu, această rasă va fi probabil condamnată la dispariție.

Airedale Terrier

Grupa 3 | Secțiunea 1: Terieri de talie mare | FCI-Nr. 7

Proveniență: Marea Britanie

Mărime: Masculii 58-61 cm; femelele 56-59 cm.

Culori: Nuanțe de maro-roșcat cu negru sau gri pe spate, pe și partea superioară a cozii.

Istoric: Airedale este probabil unul dintre cei mai răspândiți terieri. Mai demult era cunoscut și sub numele de Waterside sau Bingley Terrier. Numele său actual provine de la Valea Aire din Yorkshire, în nordul Angliei. Strămoșii săi au fost terieri utilitari și Otterhound, așa că a fost folosit inițial ca un câine de vânatoare. De asemenea, era considerat prețios la prins șobolani și rațe. În plus, era paznicul casei și al curții. În 1879, a fost prezentat pentru prima dată ca rasă independentă la o expoziție. Curând, calitățile sale excelente de câine de protecție au fost remarcate și a fost folosit în serviciile de pază și de poliție. În armată, îndeplinea rolul de câine sanitar și de alertă, datorită neînfricării sale și a simțului său excelent de orientare.

Utilizare: Deși Airedale Terrier este una dintre rasele recunoscute de câini de protecție, nu a reușit niciodată să se impună cu adevărat în această privință. În Germania este crescut, în principal, în familie. În ciuda în-

căpățânării sale ocazionale, este ușor de dresat și ar trebui să primească o pregătire de bază ca și câine de companie. În plus, el este la fel de potrivit pentru protecție ca și pentru multe sporturi canine. Ocazional, este folosit și la vânatoare, deși antrenarea sa pentru vânatoare este ceva mai dificilă decât în cazul raselor recunoscute de câini de vânatoare. Scormonește, stă în față, hăituește, dacă este necesar, și aduce vânatul cu pene și blană.

Personalitate: Airedale Terrier are nevoie de multă mișcare și este, de asemenea, un bun

însoțitor la jogging sau la mersul cu bicicleta. În casă este plăcut și liniștit. Nu latră inutil, ci doar pentru a semnala vizitatori sau ceva neobișnuit. De obicei, este indiferent față de alți câini, dar uneori poate ajunge la încăierări cu câini de același sex.

Particularități: Blana sârmoasă trebuie trimată cel puțin de două ori pe an. Cățelușii noi-născuți sunt de culoare închisă și capătă culoarea finală abia mai târziu. Înainte de interdicția de tăiere a cozii, coada era scurtată la aproximativ jumătate.

Akita american

American Akita

Grupa 5 | Secțiunea 5: Spitz asiatic și rase înrudite | FCI-Nr. 344

Proveniență: Japonia

Dezvoltare: SUA

Mărime: Masculii 66-71 cm; femelele 61-66 cm.

Culori: Toate culorile originale, inclusiv tigrat și pătat.

Istoric: Akita american a fost recunoscută ca rasă independentă de către FCI abia în

1999. S-a dezvoltat din Akita. Akita este una dintre cele mai vechi rase de câini din lume. Câini asemănători existau în Japonia deja cu cel puțin 5000 de ani în urmă. Dovezile de reproducere selectivă pot fi urmărite până în secolul al XV-lea. Numele provine de la prefectura Akita, situată în partea de nord a insulei Honshu, de unde este originară rasa. Până la începutul secolului al

XX-lea, se spunea că Akita a fost în principal partenerul samurailor. În 1931, a fost declarat patrimoniu național și, astfel, exportul său a fost interzis. Din 1945, această hotărâre nu a mai fost respectată și, de atunci, mulți câini din această rasă au luat calea exportului.

Un număr mare a ajuns în America. Acolo au fost crescuți și au evoluat în continuare,

Îndepărtându-se de Akita crescuți în Japonia. Pentru o lungă perioadă de timp, până în 1999, acest câine a fost cunoscut sub numele de Akita american, apoi a fost numit oficial Marele Câine Japonez. Abia după ce a fost recunoscut, a fost plasat în Grupa 5 și apoi în Secțiunea 5 (Spitz asiatic și rase înrudite), iar acum se numește din nou oficial Akita american. Acești câini sunt mai puternici și au o constituție ceva mai compactă decât câinii înscriși doar sub numele de Akita (FCI nr. 255). Cele mai multe exemplare au și o mască neagră, care este nedorită la Akita. Câinii albi monocromi nu au mască. Tipică este blana „în două straturi”, cu un subpăr moale, care poate avea o culoare diferită de cea a părului tector.

Personalitate: Akita american este un câine sigur pe sine, dominant, deloc ușor de condus, prezentând interes doar pentru persoanele cu experiență canină. Educația sa este îndelungată și trebuie realizată cu o consecvență extremă. Omul

trebuie să acționeze ca un lider suveran al haitei, astfel încât câinele să îi accepte poziția în ierarhie și să nu încerce să îl domine. Bine socializat, este în mod normal prietenos cu oamenii. Față de alți câini – în special de masculi – au un comportament

dominant sau chiar agresiv. De asemenea, instinctul de vânatoare este încă foarte pronunțat. Prin urmare, se recomandă ca acești câini să fie ținuți în lesă în public, pentru a evita surprizele neplăcute. Acasă sunt buni paznici, care apără bunurile.

Akita Inu

Grupa 5 | Secțiunea 5: Spitz asiatic și rase înrudite | FCI-Nr. 255

Proveniență: Japonia

Mărime: Masculii 64-70 cm; femelele 58-64 cm.

Culori: Roșu; alb; tigrat; susan; toate culorile, cu excepția albului; trebuie să prezinte „Urajiro” (păr albicios pe bot, obraji, gât, piept, burtă, partea inferioară a cozii și interiorul membrilor).

Istoric: Akita este una dintre cele mai vechi rase de câini din lume. Câini asemănători existau în Japonia deja cu cel puțin 5000 de ani în urmă. Dovezile de reproducere selectivă pot fi urmărite până în secolul al XV-lea. Numele provine de la prefectura Akita, situată în partea de nord a insulei Honshu, de unde provine rasa. Până la începutul secolului al XX-lea, se spune că Akita a fost în principal partenerul samurailor. În 1931, rasa a fost declarată patrimoniu național și, astfel, exportul câinilor a fost interzis. Din 1945, această hotărâre nu a mai fost respectată și, de atunci, mulți câini din această rasă au fost exportați.

Personalitate: În Japonia Akita este considerat și astăzi un simbol al loialității de nezdruccinat.

El este descris ca un câine cu multă noblețe și demnitate. Este absolut loial, extrem de afectuos și foarte ascultător față de familia

sa. Este calm și curajos, dar are un puternic instinct de protecție. Nu lasă pe nimeni să îl forțeze să facă ceva și se comportă agresiv cu alți câini (în special cu masculii) care nu i se supun imediat.

Utilizare: Akita este versatil și poate fi folosit ca și câine de vânatoare, de pază, de salvare sau de tracțiune. Nu ar trebui dresat pentru a deveni un câine de pază. Educația sa este extrem de dificilă și ar trebui începută cât mai devreme posibil. Akita nu este un câine pentru începători și este potrivit doar pentru persoanele care îi acceptă voiața proprie, investesc multă dragoste și răbdare în educația sa și pentru care încăpățânarea sa nu reprezintă o problemă.

Particularități: În timpul năpăririi, Akita pierde cantități foarte mari de păr, lucru care poate fi contracarat doar prin periaj zilnic. Akita american (a se vedea pagina 11), recunoscut în 1999, descinde din Akita.